

Věhlas vojenského zdravotnictví

Ředitel Ústřední vojenské nemocnice
v Praze-Střešovicích plukovník MUDr. Štefan Brunclík
chtěl být původně chirurgem

Text: Vladimír MAREK

Foto: Marie KRÍŽOVÁ, Jan ZEMAN a Jiří HOKŮV

Plukovník MUDr. Štefan Brunclík se narodil 15. března 1960 v Banské Štiavnici. Když maturoval na gymnáziu, byl jednoznačně rozhodnut, že bude pokračovat ve studiu medicíny. Dozvěděl se, že v Hradci Králové existuje Vojenský lékařský výzkumný a doškolovací ústav Jana Evangelisty Purkyně. „Tohle zařízení a vojenské lékařství vůbec mělo v té době na veřejnosti nemalou prestiž, a tak jsem příliš neváhal a podal si tam přihlášku,“ vzpomíná plukovník Brunclík.

Realita školy se ale poněkud odlišovala od původních představ. Pokud se týče výukových programů, museli zvládnout stejné množství znalostí jako civilní studenti, kteří navštěvovali zdejší Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Kromě toho se museli ale navíc vypořádat s poměrně tvrdým, specifickým vojenským režimem.

Po ukončení školy v roce 1985 absolvoval Štefan Brunclík postgraduální stáž ve Vojenské nemocnici v Olomouci a stal se hlavním lékařem litoměřické posádky. Orientoval se na všeobecné lékařství. Teprve později, když pracoval jako velitel zdravotnického praporu a jako náčelník Vojenské nemocnice v Terezíně, se začal specializovat na chirurgické obory. Ostatně právě ty považoval a nadále

považuje za pilíře našeho vojenského zdravotnictví.

Na manažerskou dráhu se vydal víceméně proti své vůli. V polovině devadesátých let minulého století totiž došlo ke zrušení Vojenské nemocnice Tereziín a pro chirurga najednou nebylo místo. Hodně ho to tenkrát mrzelo. Když se ale dnes ohlédne zpět, ničeho nelituje. Oblast manažerství ve vojenském zdravotnictví, které se v následujících letech věnoval, mu poskytla nemálo prostoru pro seberealizaci.

V té době také strávil rok na zdokonalovacím kurzu pro důstojníky vojenského zdravotnictví ve Fort Sam v Houstonu v Texasu. „Byla to samozřejmě zajímavá zkušenost. Americké zdravotnictví využívá ty nejnovější technologické možnosti léčby a díky finančním prostředkům, které se v něm pohybují, má možnost získat ty nejlepší lékařské odborníky z celého světa,“ hodnotí po letech Štefan Brunclík. „Všechno tohle má ale i svůj rub. V době, kdy jsem byl v Americe na kurzu, nemělo čtyřicet procent obyvatel zdravotní pojištění. Na rozdíl od nás se tam neposkytovala lékařská péče všem na stejné úrovni. Velké peníze pohybující se ve zdravotnictví vytvářely také velký tlak na lékaře a s ním spojenou obrovskou odpovědnost. Pokud se tedy týče takové té duševní

hodnoty lékařů, myslím si, že se nemáme za co stydět. U nás je v mnohých oblastech na stejné a v některých případech dokonce i na lepší úrovni.“

Plukovníka Brunclíka dnes tak trochu mrzí, že neměl možnost působit v některé z našich polních nemocnic a pracovat s nimi v krizových oblastech v zahraničí. Určitě by to prý byla zajímavá zkušenost. V době, kdy se začala rozvíjet myšlenka jejich nasazení, byl již zástupcem náčelníka Vojenské zdravotnické služby Generálního štábu AČR v Praze. A tak pomáhal alespoň s jejich přípravou a organizací.

Ve čtyřiačtyřiceti letech se Štefan Brunclík stal ředitelem Ústřední vojenské nemocnice Praha. Jak sám přiznává, je to asi nejvíce, čeho je možné v našem vojenském zdravotnictví dosáhnout. Nyní soustřeďuje veškeré své úsilí na přeměnu střešovické nemocnice ve skutečně špičkové zařízení. Nejde přitom jen o dokončení stavebních úprav, modernizaci jednotlivých nemocničních objektů a o získávání špičkového zdravotnického vybavení, ale o celý souhrn lékařské péče a služeb s ní spojených. Již v současné době patří ÚVN Praha mezi pět nejprestižnějších zdravotnických zařízení v České republice. Plukovník Brunclík

by chtěl jít ještě dál. Jeho snem je, aby se ze střešovické nemocnice stala absolutní jednička. A to nejen v Česku, ale třeba i ve střední Evropě.

Výjimečnost tohoto zdravotnického zařízení přináší tak trochu paradoxně i určité komplikace. Nejedná se totiž již jen o vojenskou nemocnici v tom smyslu, jak fungovala před nějakými dvaceti lety, je to vlastně i nemocnice, která poskytuje zdravotní péči Parlamentu ČR a dalším vládním institucím a zároveň slouží jako spádové zdravotnické zařízení pro městskou část Praha 6. Čím dál větší prestiž Ústřední vojenské nemocnice s sebou přináší rostoucí zájem všech kategorií pacientů. Každý rok se dynamicky zvyšuje počet ošetřených. Tento nemalý zájem bohužel doprovázejí i delší čekací lhůty spojené v některých případech s určitou podrážděností pacientů.

Štefan Brunclík je mimo jiné členem vědecké rady 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy. „Také tato činnost patří k profesi ředitele naší nemocnice. U nás totiž získávají odbornou praxi studenti ze všech tří pražských lékařských fakult. Pokud chceme tyto aktivity odpovídajícím způsobem řídit a koordinovat, musím se bezpodmínečně zapojovat do činnosti rady.“

Plukovník Brunclík si uvědomuje, že funkce ředitele ÚVN je časově limitována. Po skončení svého funkčního období by rád nadále pracoval ve zdravotnictví. A to třeba i civilním. Nic na jeho vztahu k této oblasti nemění ani skutečnost, že jak syn Štěpán, tak dcera Aneta se příliš nepotatili. Zatímco syn studuje na Masarykově univerzitě v Brně práva a ekonomii současně, dcera zahájí letos na podzim studium ekonomiky. Mezi koníčky Štefana Brunclíka patří kromě cestování a focení především individuální sporty, lyžování a cyklistika. Každý rok najezdí v terénu na horském kole přibližně 1200 kilometrů.

KDO UHODL?

Ze správných odpovědí, v nichž jste tipovali, o jakou vojenskou osobnost se jedná, jsme vylosovali následující výherce:

Milan Hozák,

Jana Schovancová

a Jaroslav Míkšaník

Výhercům blahopřejeme a posíláme knižní ceny.

